

Europeisk arbetar- och fackföreningskonferens mot EU:s och Trojkans åtstramningspolitik

Tarragona, Spanien, 15-17 mars 2013

Svensk förberedelsebulletin
nr 2, februari 2013

Konferensen stöds av:

Jan-Erik Gustafsson, styrelseledamot ST inom Universitet och Högskolor; **Marcus Carlstedt**, fackligt aktiv lärare, LR-Stockholm; **Gösta Torstensson**, Nej till EUs fackliga nätverk; **Rolf Axelsson**, förbundsstyrelseledamot Hamnarbetarförbundet; **Tomas Nilsson**, ordförande Gruv:4an & IF Metall Malmfälten; **Eskil Rönér**, förbundsordförande, Hamnarbetarförbundet; **Daniel Nordström**, medlem SSU och Livs, Stockholm; **Filip Tedelund**, medlem SSU och Livs, Stockholm; **Nima Djohari-Taimouri**, medlem SSU, Stockholm; **Jessica Moya**, ledamot Handelsklubb 20-717; **Åke Johansson**, styrelseledamot SEKO Mellannorrland; **Anders Didoff**, medlem Lärarförbundet, Stockholm; **Jonas Wallin**, förbundsordförande Svenska Elektrikerförbundet; **Kenneth Grampe**, lokalombudsman Transport Avd 46; **Mats Norrstad**, fackligt förtroendevald Lärarförbundet; **Göran Gustavsson**, ledamot av Kommunal Stockholms Läns Representantskap; **Abbas Mansouran**, arbetaraktivist, Stockholm; **Anthony Turkson**, fackligt aktiv lärare, Lärarförbundet, Stockholm; **Patrik Ljunggren**, ordförande Transport avd. 3, Göteborg

Massdemonstration i Madrid, 29 mars 2012

Tarragona-konferensen förbereds i hela Europa

Hur kan vi tillsammans vända den utveckling som hotar jobben, välfärden, demokratin och fackliga rättigheter?

På mötet i Stockholm den 18 februari (kl 18 i ABF-huset) kommer vi att ha en första diskussion om hur framkomlig LO-ledningens och Europafackets inriktning på en "social pakt" som komplement till EU fördragen är. Vi kommer också att diskutera hur vi konkret kan bidra till det motstånd som finns inom fackföreningarna i Sverige, från gräsrotter till ledningar, samt hur vi kan samordna det svenska deltagandet på Tarragona-konferensen.

Strejkvåg i Grekland mot Trojkans och regeringens politik

Efter 8 dagars ihållande strejk bland arbetarna i tunnelbanan i Aten satte regeringen den 25 januari in polis för att tvinga arbetarna tillbaka till jobbet. Strejken vände sig mot planerna på att säga upp bortåt 250 arbetare och att skrota kollektivavtalet för att genomföra lönesänkningar.

Efter de 18 endagsstrejker som genomförts på uppmaning av de två fackliga landsorganisationerna GSEE och ADEDY, så hade de 1300 tunnelbanearbetarna beslutat att lägga upp kampen på ett annat sätt. Varje dag samlades alla arbetare till stormöte för att besluta om strejken skulle fortsätta eller inte. I det närmaste enhälligt beslutades på så sätt att fortsätta strejken dag för dag tills man uppnått sina mål.

Regeringen vägrade å sin sida att förhandla, med hänvisning till att ”trojkans krav måste respekteras”. En domstol förklarar strejken olaglig och när strejken ändå fortsätter hotar regeringen med att ”rekvirera” arbetarna tillbaka till jobbet. Möjligheten till ”rekquisition” grundar sig i en lag från 1950 (direkt efter inbördeskrigets slut) och innebär att arbetarna tvingas att gå tillbaka till arbetet och i annat fall avskedas, även med risk att arresteras.

Rekquisitionerna delas ut på torsdag 24 januari och klockan 03.40 på natten till fredag 25 januari går kravallpolis in och tar över tunnelbanans ockuperade huvuddepå i stadsdelen Sepolia. Det är alltså första efter att regeringen använt hela registret av juridiska och fysiska tvångsåtgärder som strejken slås ned.

Resultatet hade kunnat bli ett annat om de strejkande fått ett helhjärtat stöd av sin fackliga landsorganisation, men det uteblev. Ledningen för GSEE var först helt tyst under 8 dagar, för att sedan nöja sig med ett uttalande. Strejken hade dock ett brett stöd bland andra arbetare och tjänstemän, samt från deras fackliga organisationer. Flera sympatistrejker genomfördes, bland annat så avbröt alla arbetare i kollektivtrafiken i hela länet arbetet när kravallpolisen gick in i Sepolia. Nikos Fotopoulos, ordföranden för fackföreningen vid det statliga elverket, uttalade sig den 24 januari: ”Vi uppmanar på nytt ordföranden för GSEE att göra det enda som krävs: att uppmana till en gemensam kamp för alla arbetare med ett enda mål: att bryta med den barbariska arbetarfientliga politiken”.

Efter att ytterligare grupper gått ut i strejk – sjukvårdsanställda, sjöfolk (som också blev utsatta för rekquisition), bönder osv. – har ledningarna för GSEE och ADEDY nu kallat till ytterligare en 24-timamrsstrejk (20 februari), ”mot nedskärningsåtgärderna” och mot de ”anti-demokratiska åtgärderna”.

Även om de flesta kan ställa upp bakom dessa krav så finns det ett växande missnöje med landsorganisationernas kampmetoder. Endagsstrejkerna biter helt enkelt inte på trojkans och regeringens offensiv. Bakom angreppen på strejkrätten och kollektivavtalen ligger planer på en serie av drastiska åtgärder: nedskärningar följda av privatisering av tunnelbanan; 20 000 studenter måste byta universitet eftersom flera mindre universitet ska läggas ned; lönesänkningar osv. osv.

Denna artikel bygger på information från grekiska fackliga och politiska aktivister som kommer att delta på konferensen i Tarragona.

Ordet till dem som stödjer konferensen

Frågor:

- 1. Du har skrivit under uppropet för en Europeisk arbetar- och fackföreningskonferens mot EU:s och Trojkans åtstramningspolitik. Vad är det som har fått dig att ta ett tydligt ställningstagande mot denna politik?**
- 2. Vad tror du krävs för att bygga ett konsekvent motstånd inom svensk fackföreningsrörelse?**
- 3. Vad hoppas du att konferensen i Tarragona ska resultera i?**
- 4. Kommer du själv att delta?**

Daniel Nordström

Daniel är klubbordförande inom Livs, Stockholm

1. Jag har ända sedan jag blev politiskt medveten varit motståndare till EU. Inte av nationalistiska skäl, utan för att jag anser att unionen inte är ett politiskt projekt som vi arbetare kan använda oss för att ena oss och uppnå förbättringar i våra liv. Tvärtom ser man allt tydligare sedan finanskrisen bröt hur EU är ett verktyg för storföretag och kapitalistiska regeringar att ena sig om hur de ska försäkra för oss.
2. Att fackligt förtroendevalda ställer in sig på att bygga upp en konfliktberedskap mot kapitalet på all-europeisk nivå; så att inte de är samkörda på allvar på kontinenten medan vi arbetare slåss land mot land om det lilla de är villiga att resta åt oss.
3. Att fackliga kämpar i Europa får möjlighet att träffas och utarbeta ett visst minimum av gemensam grund att stå på mot de allt hårdare attacker som är att vänta av arbetsgivarna, inte bara i Sydeuropa utan som även kommer till Sverige.
4. Jag kommer delta. Men jag kommer delta som enskild facklig aktivist inom Livs, inte i egenskap av klubbordförande, då jag inte haft tid att förklara tillräckligt ingående om konferensen för mina arbetskamrater och varför de ska stödja den.

Arbetarkonferens i Berlin

Den 26 januari hölls en arbetarkonferens i Berlin, med ett hundratal deltagare från olika delar av Tyskland. Samtliga deltagare är aktiva i kampen mot avregleringen av arbetet. Med Stabilitetspakten, som trädde i kraft den 1:a januari, har regeringen Merkel skaffat sig ytterligare ett redskap för att fortsätta den offensiv som inleddes av Schröder (med den så kallade "Agendan").

Det finns två motsatta linjer för motståndet, som våra spanska kollegor skriver i inbjudan till Tarragona-konferensen. Den ena är ett resultat av den kampvilja som finns hos miljoners arbetare, för att det ska bli slut på åtstramningar och avregleringar. Den andra linjen är den som de fackliga ledningar som underkastar sig kraven från trojkan bedriver, genom att "förhandla" med regeringarna och företagen om korrigeringar för att, som de påstår, göra diktaten "socialt uthärdliga".

I Tyskland har vi fått erfarenhet av båda dessa linjer under hela perioden med "Agenda"-politiken. Förra våren engagerade sig arbetarna både i den offentliga sektorn och inom industrin i kraftfulla strejker, tillsammans med sina fackföreningar. De drog med sig de fackliga ledarna och lyckades få ordentliga löneökningar. Men de fackligt ansvariga har övergivit kraven på låglönesatsningar och accepterat flexibiliseringar inom metall-området.

Idag så förbereder regeringen Merkel omfattande budgetnedskärningar, en höjning av pensionsåldern till 67 år och en sänkning av pensionerna med 6,7% för de med de lägsta pensionerna osv.

För att få igenom det dubbla diktatet om en minskning av skulden och en ökning av konkurrenskraften i *Bundestag*, så är Merkel mer än någonsin beroende av stöd från SPD:s ledning (ledningen för den tyska socialdemokratin). Men i det senaste delstatsvalet gick det dåligt för SPD och det är uppenbart att väljarna vill ha en radikal förändring av politiken.

Det är i denna situation svårt att förstå när den fackliga ledningen vänder sig till Merkel och SPD-ledaren Steinbrück för att kräva "socialt uthärdliga" korrigeringar. De arbetare som kämpar för att försvara sina jobb och sina löner, mot avregleringarna och mot nedskärningspolitiken, delar inte denna politik, som bedrivs av deras ledare.

Arbetarkonferensen i Berlin utsåg en stark delegation till Tarragona-konferensen. Artikeln bygger på en intervju med konferensordföranden Gotthard Krupp

”Labour-ledamöter bör gå emot nedskärningarna”

Utdrag ur intervju med Jo Anne Rust, ordförande för brittiska Labour i King's Lynn, i Norfolk (östra England) och för LO-distriktet (TUC).

Den första vågen av nedskärningar i King's Lynn handlade om stödåtgärder för ungdomar. Vi förlorade alla ungdomsprogram. Inom sjukvården har anställningarna nedgraderats så att den som tidigare tjänade ca 300 000 kr om året nu tjänar 250 000 kr, teoretiskt sett med mindre ansvar, men verkligheten är en annan.

Vi vill också att de uppgifter som lagts ut på entreprenad ska återgå, till exempel till sjukhusen. Nedskärningarna får konsekvenser. Bedömningen av handikappades rätt till hjälp sköts nu av det franska företaget Athos och de förklarar fler och fler som arbetsförmögna, trots att de inte är det. De handikappade tvingas att överklaga och medan de väntar får de inga pengar.

Jag deltog på årets Labour Party Konferens och problemet är att där hörde vi även vissa medlemmar säga att ”vi måste skära ned, men vi skär inte ned så mycket, eller så fort...”. Även vissa fackföreningsmedlemmar tror att vi måste genomföra dessa nedskärningar. Själva ordet ”solidaritet” ses av vissa människor som ett fult ord.

Solidaritet och fackföreningar är självklart livsviktiga, därför att annars är jag bara en individ på arbetsplatsen. I King's Lynn ordnade vi en marsch, eftersom det ordnades marscher och möten över hela England mot nedskärningar av pensionerna. Alla sa att ”vi måste antingen åka till Norwich eller Cambridge och vara med på deras marsch”, men vi sa ”nej, vi ska ha vår egen marsch”. Människor slöt upp, förenade, för att gå i King's Lynn och det var fantastiskt.

Kommunfullmäktige måste snart rösta om den nya våg av nedskärningar som krävs av de internationella institutionerna och läggs fram av regeringen. Vad är ditt ställningstagande?

Jag är personligen för ett NEJ. Jag har bedrivit en kampanj mot nedskärningarna ända från början. Fullmäktigeledamöter från Labour har en plikt att agera som talesmän för lokalsamhället, för de som valde dem. Fullmäktigeledamöter från Labour bör gå emot nedskärningarna. Och de kan lägga fram skuggbudgetar för att visa att det som de uppmanas att göra är oförståndigt. Det är vad de borde göra.

Jo Anne Rust kommer att delta på konferensen i Tarragona.

Bidra ekonomiskt till den svenska delegationen!

5 delegater till Tarragona-konferensen från Sverige är i dagsläget klara, men alla är inte finansierade fullt ut.

Du som stöder konferensen uppmanas att ge ett bidrag allt efter förmåga, 100, 200, 500 kr...

*Sätt in pengarna på Folkrörelsen Nej till EU:s Plusgiro 433 02 07 - 4 och skriva **Tarragona** vid inbetalning/talongen.*

Kontakt:

Jan-Erik Gustafsson
Marcus Carlstedt

janerik@bahnhofbredband.se
emce@me.com

tel. 08 752 85 50
tel. 076 129 20 53